

Sygn. akt III PK 139/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko K. J. i T. J.

o sprostowanie świadectwa pracy, odszkodowanie w związku z wypowiedzeniem umowy o pracę, należności z tytułu podróży służbowych za okres od października 2012 roku do września 2015 roku oraz wynagrodzenie za okres od lutego do sierpnia 2015 roku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 10 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 5 marca 2018 r., sygn. akt VIII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 675 (sześćset siedemdziesiąt pięć) zł tytułem zwrotu części kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 5 marca 2018 r. oddalił apelację M. K. od wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 12 maja 2017 r. oddalającego jego powództwo w sprawie o sprostowanie świadectwa pracy, odszkodowanie w związku z wypowiedzeniem umowy o pracę, należności z tytułu podróży służbowych.

W sprawie ustalono, że M. K. był zatrudniony przez K. J. i T. J. prowadzących działalność gospodarczą w ramach spółki cywilnej pod nazwą „J.” s.c. W okresie od dnia 21 września 2012 r. do dnia 20 września 2014 r. był on zatrudniony przez K. J., w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej „T.”, a od dnia 20 września 2014 r. ponownie został zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony do dnia 19 września 2017 r. przez K. J. i T. J..

W dniu 12 sierpnia 2015 r. K. J. wręczył M. K. pisemne oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za 2-tygodniowym okresem wypowiedzeniem, nie podając przyczyny takiej decyzji. Pismo zawierało pouczenie o przysługującym pracownikowi prawie wniesienia odwołania do sądu pracy. M. K. odmówił jego przyjęcia, a w dniach 18-28 sierpnia, a następnie od 31 sierpnia do 14 września 2015 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim.

W ocenie Sądów *meriti* przedstawione przez pozwanych dowody z dokumentów wskazują, że wszystkie umówione i przysługujące powodowi świadczenia, w tym zarówno tzw. delegacje, jak i wynagrodzenie zasadnicze, zostały przez pracodawcę naliczone i wypłacone – za cały okres objęty sporem. W dalszej części, zgodnie z art. 264 § 1 k.p. (w brzmieniu obowiązującym na dzień rozwiązania łączącego strony stosunku pracy) odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosilo się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia doręczenia pisma wypowiadającego umowę o pracę. Wyniki przeprowadzonego w tym zakresie postępowania dowodowego wskazują na ustalenie, że powód otrzymał pismo wypowiadające mu umowę o pracę w dniu 12 sierpnia 2015 r.

Natomiast na podstawie art. 97 § 2¹ k.p. pracownik może domagać się (w określonych tam terminach) wprowadzenia zmian do wydanego mu przez pracodawcę po ustaniu stosunku pracy świadectwa pracy – kierując swe żądanie najpierw bezpośrednio do pracodawcy, a w razie odmowy z jego strony kierując żądanie do sądu pracy. Niezrealizowanie pierwszego etapu trybu sprostowania świadectwa pracy – przez wystąpienie z takim wnioskiem do pracodawcy – wyklucza możliwość skutecznego wytoczenia powództwa o sprostowanie świadectwa pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł w myśl art. 385 k.p.c.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik powoda. W jej podstawach wskazał na naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c., wskazując, że skarga jest całkowicie uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Innymi słowy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powinno zawierać odpowiednie skonkretyzowanie co najmniej jednej z przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonych - w ujęciu abstrakcyjnym - w czterech punktach art. 398⁹ § 1 k.p.c. Powinno to być skonkretyzowanie przyczyny i odpowiedniej argumentacji wykazującej, że dana przyczyna przyjęcia skargi występuje w rozpatrywanej sprawie. Argumentacja uzasadniająca wniosek powinna dotyczyć ustawowo określonych przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z zachowaniem standardu odpowiedniego do powagi postępowania kasacyjnego przed Sądem Najwyższym i umiejętności zawodowych wnoszących skargi, profesjonalnych prawników. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6

maja 2010 r., III UZ 2/10, LEX nr 622211). Tych postulatów przedmiotowy wniosek nie spełnia. Skarżący ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 386 § 4 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c.

Przez pojęcie "nierozpoznania istoty sprawy" należy rozumieć nierozstrzygnięcie żądań stron, czyli niezajątkowanie przedmiotu sporu. W świetle wykładni językowej, systemowej i funkcjonalnej tego zwrotu, należy przyjąć, że wszelkie inne wady rozstrzygnięcia, dotyczące naruszeń prawa materialnego, czy też procesowego - poza nieważnością postępowania i nieprzeprowadzeniem postępowania dowodowego w całości - nie uzasadniają uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Z ustanowionego zaś w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystraszające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2018 r., III UK 119/17, LEX nr 2542602).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 108 § 1 oraz art. 398²¹ k.p.c.

a